

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 4Cob/8/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123374905
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kotorá
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2026:6123374905.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kotoru a sudcov JUDr. Júliusa Tótha a JUDr. Lucie Baňackej, PhD., v spore žalobcu: A. B. C., D., so sídlom Jelenecká 262A, 951 01 Štitáre, IČO: 51 835 304, zastúpený: IN FORO - AYRUMYAN advokátska kancelária s. r. o., so sídlom Uhrova 4, 831 01 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 51 011 344, proti žalovanému: osobnyudaj.sk, s.r.o., so sídlom Mlynské Nivy 5, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 50 528 041, zastúpený: MG LEGAL s.r.o., so sídlom Námestie osloboditeľov 3/A, 040 01 Košice - mestská časť Staré Mesto, IČO: 53 549 996, v konaní o zaplatenie 5.843,42 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Košice č. k. 89Cb/31/2023-102 z 23. septembra 2024, taktó

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok Mestského súdu Košice č. k. 89Cb/31/2023-102 z 23. septembra 2024.
- II. Žalobcovi priznáva proti žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj „súd“) napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 5.843,42 eura spolu s 11,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 2.921,71 eura od 01.04.2023 do zaplatenia, spolu s 11,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 2.921,71 eura od 01.05.2023 do zaplatenia a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 40,- eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.) a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2. Rozhodol tak o žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 5.843,42 eur spolu s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že medzi žalobcom a žalovaným bola dňa 01.07.2021 uzavretá Zmluva o obchodnom zastúpení (ďalej aj „Zmluva“), v zmysle ktorej mu za výkon obchodného zastúpenia patrí provízia. Faktúrou č. 2023003 s dátumom splatnosti 31.03.2023 vyúčtoval svoj nárok na províziu v sume 2.921,71 eur a faktúrou č. 2023004 s dátumom splatnosti 30.04.2023 vyúčtoval svoj nárok na províziu v sume 2.921,71 eur. Žalobca poskytol svoje služby riadne a včas a žalovaný nezaplatil žalobcovi úhrady za služby do podania žaloby.

3. Žalovaný so žalobou nesúhlasil. Uviedol, že je pravdou, že so žalobcom mal uzatvorenú Zmluvu o obchodnom zastúpení, na základe ktorej vykonával žalobca pre žalovaného zmluvne vymedzené činnosti. Po prijatí faktúry č. 2023003 došlo zo strany žalovaného k jednostrannému započítaniu nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty v sume 50.000,- eur. Predmetné oznámenie o započítaní bolo žalobcovi doručené dňa 12.04.2023. Pohľadávka žalobcu na zaplatenie sumy 2.921,71 eur titulom faktúry č.

2023003 tak zanikla v celom rozsahu započítaním žalovaného dňa 12.04.2023. Ďalej uviedol, že faktúra č. 2023004 bola žalobcovi vrátená a to listom zo dňa 26.04.2023 z dôvodu, že jej rozsah nezodpovedá uzatvorenej Zmluve o obchodnom zastúpení. Žalovaný túto faktúru žalobcovi vrátil a neeviduje ju ani vo svojom účtovníctve. Predmetná faktúra bola žalobcom vystavená za obdobie marec 2023, v ktorom žalobca nevykonával pre žalovaného činnosť v rozsahu a v súlade so Zmluvou o obchodnom zastúpení.

4. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie Zmluvou o obchodnom zastúpení zo dňa 01.07.2021, faktúrou č. 2023003, faktúrou č. 2023004, Jednostranným započítaním pohľadávky zo dňa 12.04.2023 (spolu s dokladmi preukazujúcimi jeho doručenie), vrátením faktúry zo dňa 26.04.2023, Výzvou na dobrovoľné plnenie zo dňa 17.03.2023 (vrátane doručienky). Obsah týchto listinných dôkazov súd bližšie rozviedol v bodoch 10. až 14. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

5. Súd prvej inštancie mal za nesporné skutočnosti, a to existenciu zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným na základe Zmluvy o obchodnom zastúpení zo dňa 01.07.2021 a z nej vyplývajúce oprávnenie žalobcu na odplatu (províziu) za výkon činnosti obchodného zástupcu a zánik zmluvného vzťahu dňa 31.05.2023. Súd za nespornú považoval aj skutočnosť, že žalobca v čase existencie zmluvného vzťahu so žalovaným vykonával podnikateľskú činnosť pod obchodným menom A. B. C. s miestom podnikania Jelenecká 262A, 951 01 Štítare, IČO: 561 835 304, pričom od 29.07.2023 má pozastavenú podnikateľskú činnosť (skutočnosť známa z verejne dostupných registrov - výpis zo živnostenského registra).

Spornou je skutočnosť, či žalovaným vykonaný jednostranný právny úkon započítania vzájomných pohľadávok s faktúrou 2023003 zo dňa 05.03.2023 s dátumom splatnosti 31.03.2023, s ktorým sa žalobca mal oboznámiť dňa 12.04.2023 bol spôsobilý vyvolať účinky započítania v zmysle hmotnoprávných zákonných ustanovení Občianskeho a Obchodného zákonníka. Ďalšou spornou skutočnosťou je či žalobca vykonával pre žalovaného činnosť v mesiaci marec 2023 a ak áno v akom rozsahu a či má žalobca nárok na zaplatenie sumy 2.921,71 eur.

6. Súd prvej inštancie vec právne posúdil s poukazom na ustanovenia Občianskeho zákonníka: § 580, § 581 ods. 1, 2 a 3 a Obchodného zákonníka § 358, § 359, § 360, § 364, § 652 ods. 1 až 5, § 654 ods. 1, 2 a 3, § 655 ods. 1, 2, 3 a 4, § 655a ods. 1 a 2, § 656, § 657, § 659 ods. 1, 2 a 3, § 659a, § 660 ods. 1 až 5, § 661, § 663 ods. 1, 2 a 3, § 369 ods. 1, § 369c a § 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z.

7. Súd prvej inštancie v rámci právneho zdôvodnenia uviedol, že medzi stranami nebolo sporné a zmluvou o obchodnom zastúpení mal za preukázané, že žalovaný ako zastúpený a žalobca ako obchodný zástupca sa dohodli na tom, že žalobca poskytne žalovanému služby obchodného zastúpenia za podmienok uvedených v zmluve. Sporné medzi stranami nebolo ani to, že žalobca vyúčtoval žalovanému cenu za poskytnuté služby za mesiac február 2023 faktúrou č. 2023003 na sumu 2.921,71 eur. Sporné nebolo ani doručenie faktúry a jej splatnosť. Vzhľadom na uvedené je teda nesporné, že žalovaný bol povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2.921,71 eur najneskôr dňa 31.03.2023.

Žalovaný sa bránil tvrdením, že pre porušenie zmluvných povinností žalobcovi vznikla povinnosť na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 50.000,- eur v zmysle Zmluvy o mlčanlivosti a ochrane dôverných informácií, pričom časť svojej pohľadávky jednostranne započítal voči pohľadávke žalobcu v sume 2.921,71 eur z faktúry č. 2023003.

Žalobca uviedol, že jednostranný zápočet, na ktorý sa žalovaný odvoláva je neoprávnený. Tvrdil, že skutočnosti, ktoré uviedol žalovaný vo výzve sa nikdy nestali a to ani počas spolupráce a ani po spolupráci. Na to, aby určité skutočnosti tvorili predmet obchodného tajomstva, musia byť zároveň splnené podmienky podľa ust. § 17 Obchodného zákonníka. Ďalej uviedol, že tu chýbal akýkoľvek prejav vôle žalovaného utajovať skutočnosti vyplývajúce z ich zmluvného vzťahu, nakoľko dokumenty neboli zabezpečené a taktiež išlo o informácie bežne dostupné ako napr. interpretácia právnych predpisov, informácie zo zákona, ktoré majú bežne spoločnosti sprístupnené na svojich webových stránkach, databázy klientov verejného sektora, ktoré sú takisto bežne dostupné. Žalobca sa nedopustil nekalého konania a žalovaný nepreukázal opak. Žalovaný si zmluvnú pokutu rovnako neoprávnené uplatňuje aj voči jeho bývalým kolegom. Pohľadávka žalovaného vo výške 50.000,- eur je nedôvodná. Dojednanie zmluvnej pokuty vo výške 50.000,- eur za každé jednotlivé porušenie záväzkov a povinnosti

je neprimeranou zmluvnou podmienkou, ktorá zakladá značný nepomer medzi právami a povinnosťami strán. Neexistuje právny dôvod, na základe ktorého bola uložená žalobcovi sankcia vo forme zmluvnej pokuty, ktorá bola jednostranne započítaná voči faktúre, ktorú vystavil žalobca.

8. Súd prvej inštancie poukazoval na skutočnosť, že v priebehu konania žalovaný nepredložil súdu Zmluvu o mlčanlivosti a ochrane dôverných informácií, na základe ktorej si mal voči žalobcovi uplatniť nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty, nepredložil žiadne dôkazy na preukázanie, že by žalobca mal porušiť svoje povinnosti vyplývajúce mu zo Zmluvy o obchodnom zastúpení. V zmysle uvedeného mal súd za to, že žalovaný nepreukázal existenciu a dôvodnosť svojej pohľadávky voči žalobcovi vo výške 50.000,- eur, ktorú mal jednostranným zápočtom zo dňa 12.04.2023 započítať voči pohľadávke žalobcu z faktúry č. 2023003 na sumu 2.921,71 eur. Keďže nebola preukázaná existencia pohľadávky žalovaného voči žalobcovi bol súd toho názoru, že ani nemohlo dôjsť k započítaniu vzájomných pohľadávok a záväzkov strán jednostranným zápočtom žalovaného zo dňa 12.04.2023. Nárok žalobcu na zaplatenie sumy 2.921,71 eur voči žalovanému titulom neuhradenia ceny za vykonané služby vyúčtovanej faktúrou č. 2023003 za mesiac február 2023 teda nezanikol.

9. Súd prvej inštancie k nároku žalobcu na zaplatenie sumy 2.921,71 eur voči žalovanému titulom neuhradenia ceny za vykonané služby vyúčtovanej faktúrou č. 2023004 za mesiac marec 2023 uviedol, že žalovaný vrátil faktúru žalobcovi s poukazom na to, že tento neposkytoval služby v danom mesiaci v súlade so zmluvou a nevyúčtoval províziu v zmysle zmluvy. Na pojednávaní právny zástupca žalovaného uviedol, že žalobca v uvedenom mesiaci nevykonával prácu a bol práceneschopný.

Žalobca nesúhlasil s vrátením faktúry a neuhradením vyúčtovanej sumy. Tvrdil, že činnosť v súlade so zmluvou vykonával do 31.05.2023, že poskytnuté služby podľa Zmluvy o obchodnom zastúpení boli vyčíslené na základe už existujúcich klientov. V mesiaci marec 2023 bol žalobca uvedený na web stránkach klienta ako zodpovedná osoba v rámci GDPR a taktiež bol na Úrade na ochranu osobných údajov vedený ako zodpovedná osoba. V mesiaci marec 2023 mal žalobca okrem cca 15 stretnutí aj prípravu klienta na kontrolu zo strany Úradu na ochranu osobných údajov. Na danej kontrole sa žalobca aktívne zúčastnil spolu s pánom E. C. B. dňa 14.03.2023. Žalobca bol zo strany žalovaného vyzvaný, aby sa deň po tejto kontrole s pánom C. zúčastnil konferencie RVC Nitra v ubytovacom zariadení Átrium Hotel v Novom Smokovci v dňoch 15.03.- 17.03.2023, pričom asi hodinu pred cieľom zavolať žalobcovi E. F. G., že sa stalo nedorozumenie a že tam nemusí ísť. Žalobca preto vyrazil späť do Nitry a cestou mu volal pán H. kde sa nachádza. Na základe tohto nezorganizovaného chaosu sa žalobca zmienil, že uvažuje o ukončení spolupráce. Na druhý deň žalovaný vyzval žalobcu, aby sa dostavil do Košíc, čo žalobca odmietol, pretože mal na predmetný deň dohodnutý audit v zariadení seniorov v obci Machulince. Ešte v ten večer si žalobca všimol, že má mobil aj notebook zablokované vzdialeným prístupom. Dňa 17.03.2023 žalobca telefonoval do zariadenia pre seniorov Machulince, že nemôže prísť, no riaditeľka ho zastavila, že jej volali z Košíc s tým, že je žalobca chorý. Žalobca má za to, že z konania žalobcu nevyplývajú žiadne vady a pochybenia, práve naopak nemal podmienky na prácu práve zo strany žalovaného.

Na základe tvrdenia žalobcu, že činnosť v súlade so zmluvou vykonával do 31.05.2023 a poskytované služby po 17.03.2023 v danom mesiaci vykonával v zmysle Zmluvy o obchodnom zastúpení na základe už existujúcich klientov, súd dospel k záveru, že žalobca poskytoval žalovanému služby v súlade so Zmluvou o obchodnom zastúpení aj v mesiaci marec, preto má nárok na províziu vyúčtovanú faktúrou č. 2023004 v sume 2.921,71 eur. Nakoľko žalovaný neuhradil cenu za poskytnuté služby v lehote splatnosti uvedenej na faktúrach, dostal sa do omeškania so zaplatením faktúr v dňoch nasledujúcich po dňoch ich splatnosti. Výška úroku z omeškania je v súlade s ust. § 369 Obchodného zákonníka a § 1 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z.

10. Súd prvej inštancie k navrhnutému výsluchu svedkov zo strany účastníkov konania uviedol, že sporové strany navrhli v priebehu konania výsluch svedkov, ktorí boli na pojednávanie riadne a včas predvolaní, na pojednávanie sa však nedostavili a svoju neúčast z dôležitého dôvodu neospravedlnili. Na pojednávaní žalobca ako aj právny zástupca žalovaného uviedli, že netrujú na ich výsluchu. Vzhľadom na uvedené ako aj s prihliadnutím na hospodárnosť konania a koncentráciu konania súd ich výsluch nevykonával.

11. O trovách konania rozhodol súd podľa ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že v konaní plne úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

12. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný. Podanie odvolania odôvodnil odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1, písm. f) a h) CSP. Uviedol, že súd prvej inštancie vôbec neprihliadol a nevyhodnocoval žalovaným namietanú skutočnosť, že žalobca bol v predmetnom období, ktoré sa týka fakturácie, práceneschopný a preto nemohol vykonávať činnosť obchodného zástupcu v rozsahu, v akom to ustanovuje Zmluva o obchodnom zastúpení. Súd v bode 42. napadnutého rozsudku uzavrel, že k poznaniu, že žalobca vykonával činnosť podľa Zmluvy o obchodnom zastúpení, dospel na základe tvrdení žalobcu. S týmto záverom sa žalovaný nestotožňoval, keďže žalobca tieto svoje tvrdenia ničím nepodložil, pričom žalovaný ich poprel. Samotná skutočnosť, že žalobca bol zapísaný ako zodpovedná osoba pre GDPR, ešte samo o sebe neznamená, že si plnil svoje povinnosti zo Zmluvy o obchodnom zastúpení, nakoľko ako vyplýva zo zmluvy ako aj z právnej úpravy citovanej v predošlom bode tohto podania, obchodný zástupca má vykonávať činnosť smerujúcu k uzatvoreniu určitého druhu zmlúv resp. obchodov, k čomu nedošlo. Žalobca v tomto období už aktívne nevykonával takúto činnosť, avšak napriek tomu si uplatnil nárok na províziu. Jedným z dôvodov prečo nemohol vykonávať činnosť bola aj jeho práceneschopnosť spôsobená chorobou, pričom žalobca túto skutočnosť, teda svoju práceneschopnosť a chorobu, nepoprel. V tejto súvislosti poukazoval na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/111/2019 zo dňa 12.08.2020 a na znenie § 151 CSP.

13. Žalovaný bol toho názoru, že súd pochybil, keď neprihliadol a nevzal v úvahu žalovaným tvrdenú skutočnosť o práceneschopnosti žalobcu v kontexte oprávnenosti resp. správnosti žalobcom vystavenej a uplatňovanej faktúry. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktoré spočívali v tom, že žalovaný nemal právo na jednostranné započítanie uplatnenej pohľadávky. Zároveň mal žalovaný za to, že súd nesprávne právne posúdil vec, keď neaplikoval príslušné, žalovaným citované ustanovenia Civilného sporového poriadku.

14. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

15. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

Bol toho názoru, že preukázal svoj nárok na odmenu v zmysle zmluvy, ak ho žalovaný popiera, tak je to v rozpore so zmluvou. Práca bola vykonaná a obchodný vzťah trval. Spolupráca žalobcu a žalovaného bola založená obchodnoprávnym vzťahom na základe, ktorého mal žalobca vo svojej starostlivosti klientov, ktorým poskytoval starostlivosť v oblasti ochrany osobných údajov, kybernetickej bezpečnosti a whistleblowingu.

V súlade s čl. VI. provízia zmluvy je komplexne rozpísané, kedy má žalobca právo na províziu, ktorá je vypočítavaná z platieb klientov, ktorí sú (boli) v žalobcovej starostlivosti a teda aj napriek tomu, že žalobca bol práceneschopný, tých klientov mal u seba a teda mal nárok na odmenu. Zmluva nebola ukončená počas plynutia kalendárneho mesiaca, tak sa provízia nekrátila. Províziu žalobca firme fakturoval na základe klientov, ktorých za celé obdobie spolupráce pre firmu získal a ktorí žalovanému každý mesiac platili dohodnutú paušálnu sumu. Z tejto sumy predstavovala žalobcova provízia 33 %. Keďže žalobcovi bol znemožnený prístup do pracovného zariadenia, v ktorom mal rozpis klientov, za ktorých firme fakturoval svoju províziu v súlade so zmluvou, nemohol sa ako dostať ku konkrétnej sume odmeny. Preto vystavil rovnakú faktúru ako za mesiac február 2023, pretože s určitosťou vedel, že o žiadneho klienta neprišiel skôr naopak, takže faktúra mohla byť rovnaká, prípadne vyššia. Nešlo o chybu na strane žalobcu, ale na strane žalovaného, pretože on znemožnil prístup k pracovným zariadeniam. Žalobca bol toho názoru, že súd prvej inštancie postupoval správne nakoľko mal za nesporné, že obchodnoprávny vzťah medzi stranami sporu existoval na základe zmluvy a na jej základe bola fakturovaná provízia.

16. Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného bolo žalovanému doručené dňa 27.12.2024. Žalovaný odvoláciu repliku nepodal.

17. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP) prejednal odvolanie žalovaného, ktoré bolo podané v zákonnej lehote oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je nedôvodné.

18. Rozsudok odvolacieho súdu bol v zmysle § 378 ods. 1 a § 219 ods. 1 CSP odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo podľa § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli krajského súdu.

19. Podanie odvolania odôvodnil odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP.

20. Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

21. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP predpokladá, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak súd posúdil vec podľa normy, ktorá na daný skutkový stav nedopadá alebo právnu normu síce určil správne avšak nesprávne ju interpretoval alebo ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

22. Súd prvej inštancie svoje úvahy, ako dospel k záverom uvedeným v napadnutom rozhodnutí, uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku s poukazom na zistený skutkový stav a právne predpisy, ktoré aplikoval. Tieto úvahy sú správne, niet v nich žiadnych logických rozporov a odvolací súd sa s nimi v plnom rozsahu stotožňuje a na tomto mieste ich neopakuje.

23. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, pretože vykazuje známky vecnej správnosti. V odvolaní žalovaný neargumentuje žiadnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré by mali za následok zrušenie napadnutého rozhodnutia. Z konania pred súdom prvej inštancie i odvolacím súdom iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci.

24. Odôvodnenie napadnutého rozsudku dáva odpoveď na všetky podstatné otázky z hľadiska rozhodnutia vo veci. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva úvaha súdu, na základe ktorej dospel k vyššie uvedeným záverom s poukazom na zistený skutkový stav a príslušné zákonné ustanovenia, ktoré aplikoval v prejednávanej veci a odôvodnenie rozsudku dáva odpoveď na všetky námietky žalovaného.

25. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné:

26. Žalovaný neuznával nárok žalobcu najmä s poukazom nato, že žalobca nemohol vykonávať činnosť v zmysle Zmluvy o obchodnom zastúpení, keďže žalobca bol práceneschopný a preto nemá nárok na províziu.

27. V zmysle § 151 ods. 1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Uvedené ustanovenie zakotvuje právnu domnienku nespornosti tvrdenia len v prípade, že protistrana tvrdenie nepoprie vôbec alebo ho poprie neúčinne. V prípade ak strana svoje tvrdenie účinným spôsobom nepoprie považujú sa tvrdenia protistrany za nesporné.

28. Žalobca v rámci svojich tvrdení, z ktorých vyvodzoval nárok na odmenu za mesiac marec 2023 okrem iného aj uviedol, že v mesiaci marec 2023 mal žalobca okrem cca 15 stretnutí aj prípravu klienta žalovaného na kontrolu zo strany Úradu na ochranu osobných údajov, ktorej sa žalobca aktívne zúčastnil spolu s p. E. C. B.. Žalovaný dané tvrdenie žalobcu nepoprel z čoho dôvodu sa má zato, že toto tvrdenie je nesporné. Takisto žalovaný nepoprel tvrdenie žalobcu, že žalobca bol v mesiaci marec 2023 uvedený na web stránkach klienta ako zodpovedná osoba v rámci GDPR a taktiež bol na Úrade na ochranu osobných údajov vedený ako zodpovedná osoba. Rovnako žalovaný účinne nepoprel tvrdenie žalobcu, že poskytované služby po 17.03.2023 vykonával v zmysle Zmluvy o obchodnom zastúpení na základe už existujúcich klientov, v dôsledku čoho sa aj dané tvrdenie považuje za nesporné.

29. Je teda evidentné, že žalobca, aj napriek žalovaným tvrdeniam práceneschopnosti žalobcu, vyvíjal činnosť, v zmysle ktorej si uplatnil nárok na províziu za mesiac marec a to faktúrou č. 2023004.

30. Odvolací súd zdôrazňuje, že práceneschopnosť nie je sama osebe dôvodom na zánik nároku na províziu, ak činnosť obchodného zástupcu nebola fakticky prerušená a bola z jeho strany vyvíjaná činnosť, čo v konaní bolo preukázané. Nie je pritom rozhodujúce, či žalobca v danom období uzavrel konkrétny počet zmlúv, ale či vykonával činnosť v zmysle zmluvy, čo bolo v konaní preukázané.

31. Žalovaný v podanom odvolaní nijako neodôvodnil prečo považuje za nesprávny postup súdu prvej inštancie uvedený v bode 38. a 39. napadnutého rozsudku týkajúci sa dôvodnosti žalobcovho nároku na províziu v zmysle faktúry č. 2023003, keďže súd prvej inštancie nepovažoval žalovaným vykonaný jednostranný zápočet z dôvodu započítania nároku žalovaného na zmluvnú pokutu za dôvodný. Ohľadne daného iba uviedol, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktoré spočívali v tom, že žalovaný nemal právo na jednostranné započítanie uplatnenej pohľadávky.

32. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie vyjadreným v bodoch 38. a 39. napadnutého rozsudku. Najmä odvolací súd poukazuje nato, že žalovaný nepredložil do konania Zmluvu o mlčanlivosti a ochrane dôverných informácií, z ktorej mal jeho nárok na zmluvnú pokutu vyplývať, v dôsledku čoho neunesol dôkazné bremeno na preukázanie svojho nároku na zmluvnú pokutu. Z dôvodu nepredloženia tejto zmluvy a jej absencie ako dôkazu sa súd v ďalšom posudzovaní nároku žalovaného nemohol ani zaoberať samotnou dôvodnosťou uplatnenia zmluvnej pokuty v zmysle ustanovení, na ktoré poukazoval žalovaný.

33. Odvolací súd považuje za potrebné ešte uviesť, že z jednostranného započítania pohľadávky zo dňa 12.04.2023 vyplýva, že žalovaný jednostranne započítal časť svojej pohľadávky z titulu zmluvnej pokuty vo výške 50.000,- eur voči pohľadávke žalobcu z faktúry č. 202303 na sumu 2.921,71 eur. Pokiaľ niekto urobí započítací prejav voči určitej pohľadávke má sa zato, že pohľadávka je oprávnená a v čase započítania táto pohľadávka trvala. Keďže žalovaný urobil započítací prejav voči pohľadávke žalobcu vyplývajúceho z predmetnej faktúry uznal tým aj nárok žalobcu z tejto faktúry vyplývajúci a teda uznal oprávnenosť nároku žalobcu. V priebehu konania bolo preukázané, že nárok žalovaného na zmluvnú pokutu voči nároku žalobcu nebol preukázaný preto súd postupoval správne, keďže zaviazal žalovaného

na zaplataenie sumy 2.921,71 eur spolu s príslušenstvom, keďže nárok žalobcu z predmetnej faktúry započítacím prejavom žalovaného nezanikol.

34. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Vzhľadom na vyššie uvedené ani táto odvolacia námietka nebola naplnená.

35. Odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie napadnutý rozsudok odôvodnil v dostatočnom rozsahu (v zmysle zásad uvedených v ust. § 220 CSP) tak, aby bol pre strany sporu, ale aj pre tretie osoby zrozumiteľný. Písomné vyhotovenie rozsudku je v súlade s § 220 ods. 2 CSP, keďže závery v ňom obsiahnuté sú dostatočné, keď súd prvej inštancie náležite sumárne posúdil skutkové zistenia v nadväznosti na vyhodnotenie celkovej dôkaznej situácie, čím napadaný rozsudok tak napĺňa požiadavku zrozumiteľnosti a presvedčivosti a prekúmateľnosti. V danej veci súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dostatočným spôsobom vysvetlil z akého dôvodu považoval žalobu žalobcu za dôvodnú.

36. Odvolací súd z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie nezistil rozpor skutkových okolností a právnych argumentov s pravidlami formálnej logiky. Napadnutý rozsudok dáva jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Zároveň sa rozhodnutie súdu prvej inštancie opiera o nesporné tvrdenia a relevantné dôkazy produkované stranami v prvoinštančnom konaní. Odvolací súd preto konštatuje, že vo vzťahu k žalovaným tvrdeným pochybeniam súdu prvej inštancie, ktoré mali viesť k nesprávnym skutkovým zisteniam alebo právnemu posúdeniu veci, či k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci (odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu a podaného odvolania nezistil v konaní pred súdom prvej inštancie také pochybenia, ktoré svojou intenzitou mohli viesť k vecne nesprávnemu výroku rozsudku súdu prvej inštancie.

37. Odvolací súd preto dospel k záveru, že súd prvej inštancie vo veci dostatočne zistil skutkový stav, vec správne právne posúdil a vo veci rozhodol správne, keď žalobe žalobcu vyhovel. Preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Zároveň odvolací súd potvrdil aj závislý výrok o trovách konania ako vecne správny.

38. O trovách tohto odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v tomto odvolacom konaní úspešný priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania, ktoré je povinný nahradiť neúspešný žalovaný. O výške trov tohto odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

39. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa v ustanovení § 419 CSP.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, na súde ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie môže podať strana sporu v ktorej neprospech bolo toto rozhodnutie vydané, dovolanie môže podať aj intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP). Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy podľa § 427 ods. 1 CSP.

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom, okrem prípadov uvedených v § 429 ods. 2 CSP, ak má dovolateľ sám, alebo jeho zamestnanec alebo člen vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Inak dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 447 písm. c) CSP.

V dovolaní podľa § 428 CSP sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).